

Arrest

nr. 59 130 van 31 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PARRILLI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Slavische Moslim (Bosniak), afkomstig uit Sjenica, gelegen in de Republiek Servië en bezit u de Macedonische nationaliteit. Na uw huwelijk ging u in Batinci (gemeente Skopje), Macedonië, wonen. U kreeg er twee zonen, E. en E. (O.V. 6.669.860). Op zevenjarige leeftijd kreeg E. een epilepsieaanval waardoor hij blijvend mindervalide is. Hij werd door verscheidene artsen opgevolgd en moest zware medicatie nemen. Sinds 2006 tot heden ontving u een uitkering voor E.. Ook de helft van de kostprijs van zijn medicijnen werd terugbetaald. Financieel was dit echter moeilijk dragen. Niemand van uw gezin had werk. U en uw echtgenoot waren ingeschreven in een arbeidsbureau, maar vonden nooit werk. Ook uw zoon E. schreef zich na zijn studies als arts in een arbeidsbureau in, maar ook hij kreeg daar te horen enkel werk te zullen vinden indien hij 10.000 euro zou betalen. Omdat alle Macedonische mannen en vrouwen wel werk vonden, veronderstelde u

dat u geen werk vond omwille van uw etnische origine. Verder bracht u uw zoon E. steeds naar school, maar toen u hiervoor aan de directeur een financiële tegemoetkoming vroeg, werd u dit geweigerd. Sinds ongeveer een jaar moest u de medicijnen van E. volledig zelf betalen. De wet van de terugbetaling was namelijk veranderd. De neuropsychiater deelde u echter mee dat u toch nog recht zou hebben op financiële bijstand. Bij de sociale dienst kreeg u verscheidene keren te horen hierop geen recht meer te hebben. Deze wet geldt voor iedereen. Van Macedonische burgers die zich in dezelfde situatie bevinden, hoorde u echter dat zij wel nog een terugbetaling ontvingen. U vermoedt dan ook dat u als Slavische Moslim ook hier wordt gediscrimineerd. Om de toekomst van uw zoon E. veilig te stellen, verliet u samen met hem Macedonië richting België. Jullie vroegen hier op 13 augustus 2010 asiel. Uw echtgenoot E. en uw zoon E. bevinden zich momenteel nog steeds in Batinci.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Macedonisch paspoort, uitgereikt te Skopje op 7 juli 2008; het Macedonische paspoort van uw zoon E., uitgereikt te Skopje op 7 juli 2008; een bewijs van de studies van uw zoon E., d.d. 10 augustus 2010; een fax van uw Macedonische huwelijksakte, d.d. 18 augustus 2010; een kopie van de Macedonische geboorteakte van uw kleinzoon D., d.d. 30 oktober 2008; het diploma secundair onderwijs van uw zoon E., d.d. 12 juni 2003; de Macedonische geboorteakte van uw echtgenoot, d.d. 14 mei 2002; twee Macedonische geboorteaktes van uw zoon E., d.d. 20 november 2003 en d.d. 25 januari 2008; de Macedonische huwelijksakte van uw zoon E., d.d. 26 oktober 2007; uw Macedonische geboorteakte, d.d. 9 maart 2004; een kopie van de Macedonische identiteitskaart van uw echtgenoot E. en van uw zoon E.; de Macedonische geboorteakte van uw zoon E., d.d. 27 februari 2008; de Bosnische geboorteakte van uw schoondochter A., d.d. 23 juli 1998; twee beslissingen waarin staat hoeveel financiële steun E. krijgt, d.d. 11 september 2006 en d.d. 9 april 2010; tal van Macedonische medische attesten betreffende E. en enkele Belgische medische attesten betreffende uw zoon E..

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Macedonië te hebben verlaten omwille van de financiële problemen die u er kende. U, uw echtgenoot en uw zoon E. vonden geen werk, de uitkering voor uw zoon E. was onvoldoende en de terugbetaling van de kostprijs van medicijnen werd gestaakt. U meent dat deze problemen het gevolg zijn van discriminatie omwille van uw etnische origine (CGVS p. 6 ev.).

Uw bewering als zouden Slavische Moslims in Macedonië gediscrimineerd en slecht behandeld worden en geen rechten hebben is vooreerst in tegenspraak met de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie. In deze informatie, die handelt over de situatie van minderheden in Macedonië, wordt immers nergens melding gemaakt van discriminatie van of een negatieve houding ten overstaan van Slavische Moslims. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Macedonische overheid zich nooit heeft ingelaten met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Macedonische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Macedonië ook bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet op de Bescherming en Bevordering van de Rechten van Etnische Minderheden. Voornoemde wet voorziet ondermeer in de oprichting van een gespecialiseerd agentschap om de rechten van minderheden te beschermen. Dit onafhankelijk overheidsorgaan heeft tot taak de Macedonische overheid bij te staan met advies over minderhedenaangelegenheden.

Gevraagd waarop u zich baseert om te besluiten dat u en uw gezinsleden omwille van jullie etnische origine worden gediscrimineerd op de arbeidsmarkt, geraakte u niet verder dan te stellen dat er voor Slavische Moslims nooit werk is, dat alle Macedonische mannen en vrouwen werk hebben, maar dat er voor u en uw gezinsleden in het arbeidsbureau - waar jullie ingeschreven stonden - nooit werk was (CGVS, p. 8 en 9). U haalde tevens een incident uit het verleden aan waarbij door een medewerker van het arbeidsbureau aan uw zoon 10.000 euro werd gevraagd in ruil voor werk (CGVS, p. 9). Aangaande het feit dat u en uw gezinsleden geen werk hadden in Macedonië dient vooreerst opgemerkt te worden dat Macedonië het slachtoffer is van de financiële crisis die de wereldeconomie sinds 2008 treft. In het eerste kwartaal van 2009 bedroeg de werkloosheid 32,8%. In de leeftijdsgroep van 15-27 jaar bedroeg de werkloosheid maar liefst 54,4%. Uw bewering als zouden alle etnische Macedoniërs - in tegenstelling tot Slavische Moslims - over werk beschikken is bovendien in tegenspraak met deze informatie. Deze situatie treft immers alle inwoners van Macedonië en is een aangelegenheid van socio-economische aard welke alle etnische groepen in Macedonië treft. Deze situatie ressorteert bijgevolg geenszins onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Wat het door u aangehaalde wangedrag van een medewerker van het arbeidsbureau ten

aanzien van uw zoon betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit een feit betreft van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. Uit uw verklaringen blijkt bovendien niet met zekerheid dat dit gedrag etnisch geïnspireerd is. U verklaarde immers zelf niet te weten hoe deze of andere personen in het arbeidsbureau zich jegens etnische Macedoniërs gedragen (CGVS, p. 9). U haalde voorts geen feiten of elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat u bij een herhaling van dergelijk wangedrag geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de daarvoor bevoegde instanties in uw land en dat u dit wangedrag niet zou hebben kunnen aanklaarten bij uw autoriteiten. U verklaarde geen klacht te hebben ingediend tegen deze overheidsfunctionaris en dit omdat u niet wist waar u hiervoor terecht kon (CGVS, p. 9). Dit kan evenwel niet als voldoende verantwoording voor uw nalaten beschouwd worden.

Daarnaast hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw zoon E. omwille van zijn etnische origine niet over dezelfde rechten zou beschikken als andere Macedonische burgers met dezelfde handicap. U haalde in dit verband aan dat sinds een jaar de gedeeltelijke terugbetaling van zijn medicijnen door de Macedonische autoriteiten werd gestaakt (CGVS, p. 5 en 6). Uit niets blijkt evenwel dat het hier om een discriminatoire maatregel gaat en geen loutere toepassing is van een gewijzigde regelgeving die elke Macedonische burger in dezelfde situatie treft. U haalde in dit verband zelf aan dat u door de autoriteiten - wanneer u zich bij hen ging informeren over deze wijziging - werd meegedeeld dat deze maatregel voor iedereen gold. U voegde er nog aan toe niet te weten of wat men u zei ook effectief klopte (CGVS, p. 6). Dat u discriminatoir zou behandeld worden is slechts een vaag vermoeden gebaseerd op het feit dat uw neuropsychiater en een Macedonische moeder die u sprak in het lokaal van de sociale dienst u meedeelden dat u toch recht had op deze financiële hulp (CGVS, p. 6). U gaf in dit verband tevens te kennen geen verdere informatie te hebben ingewonnen over uw mogelijke rechten en dit uit financiële overwegingen (CGVS, p. 6-9). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd dat er geen sprake is van discriminatie jegens leden van etnische minderheidsgroepen in hun toegang tot de Macedonische gezondheidszorg. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uw zoon in Macedonië steeds vrije toegang had tot de medische gezondheidszorg - u verklaarde in dit verband zelf expliciet dat hij steeds de nodige medische verzorging heeft genoten (CGVS, p. 5) -, alsook dat hij een financiële onkostenvergoeding ontving. Bijgevolg kan hier niet gesteld worden dat hij onrechtmatig behandeld zou zijn door de Macedonische autoriteiten. Wat betreft de gezondheidsproblemen van uw zoon E. - die u staaft met tal van medische attesten - dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat de medische problemen verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, of met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Ze bevestigen enkel de identiteit en de opleiding van u en uw gezin en het feit dat u een uitkering kreeg voor E. hetgeen door mij niet wordt betwist.

Ook inzake de asielaanvraag van uw zoon, Jukikj E., heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, met als opschrift « over de schending van de sociale rechten van het kind van verzoekende partij in Macedonië », wordt de schending aangevoerd van artikel 25 (1) van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948, van artikel 12 (1) van het Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van 16 december 1966, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 7 van de Verklaring inzake de rechten van personen met een handicap zoals aangenomen door de Algemene Vergadering van de VN op 9 december 1975, van punt 2, 3 en 4 van de Verklaring van de Rechten van Personen met een Verstandelijke Handicap zoals aangenomen door de Algemene Vergadering van de VN op 20 december 1971 en van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij citeert de door haar aangehaalde bepalingen en stellen in essentie dat, terwijl daaruit blijkt dat Macedonië, die het Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten van 16 december 1966 en het EVRM heeft ondertekend en geratificeerd, verplicht is om effectieve en

betaalbare zorg te garanderen aan burgers met een handicap. Zij geeft een uiteenzetting over de maandelijkse kosten die zij heeft voor de medicijnen van haar kind en meet die af aan haar maandlijks inkomen om tot de conclusie te komen dat de omstandigheden financieel niet aanvaardbaar zijn. Voorts schetst zij de prijsregeling van medicijnen, de organisatie van de gezondheidszorg in Macedonië en de gevolgen van de wet over de rechten van patiënten van 2008. Zij komt tot de conclusie dat er een groot gebrek is aan publieke middelen voor de gezondheidszorg. In dit verband voegt zij bij haar verzoekschriften een publicatie uit de 'Macedonian Journal of Medical Sciences' van 15 maart 2010 (stuk 3). De verzoekende partij heeft, zo stelt zij, volledig bewezen dat haar zoon aan ernstige ziekten lijdt en dat hij onvoldoende middelen ontvangt van de bevoegde instellingen in Macedonië, aangezien zij "2 beslissingen waarin staat hoeveel financiële steun E. krijgt dd.11/09/2006 en 09/04/2010" en "tal van Macedonische medische attesten betreffende E. en enkele Belgische medische attesten betreffende (haar) zoon E." heeft overgemaakt. De door haar aangevoerde bepalingen zijn nuttige instrumenten om de Conventie van Genève te interpreteren. Het gebrek aan respect van de erin opgenomen standaarden is een schending van de grondrechten van de mens in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en maakt een vervolging uit in de zin van de Conventie van Genève en impliceert eveneens dat haar zoon aan een onmenselijke behandeling is onderworpen. De verwerende partij, zo concludeert de verzoekende partij, analyseert in de bestreden beslissing niet of er sprake is van een schending van sociale rechten van haar zoon en of de vrees voor vervolging door de schending van die rechten gegrond is.

2.2.1. De bevoegdheid die aan de verwerende partij in het kader van de beoordeling van een asielaanvraag door de wetgever is toevertrouwd is begrensd door een onderzoek van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) enerzijds en van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, anderzijds.

In de bestreden beslissing wordt in essentie gesteld dat de verzoekende partij verklaarde Macedonië te hebben verlaten omwille van financiële problemen veroorzaakt door de gezondheidstoestand van haar zoon en de discriminatie van Slavische Moslims, die evenwel nergens uit de door de verwerende partij gehanteerde informatie blijkt, dat de corruptie die door de verzoekende partij werd gesignaleerd in het arbeidsbureau een feit van strafrechtelijke aard is met betrekking tot hetwelk niet is aangetoond dat zij zich hiervoor niet zou kunnen wenden tot de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst, dat de socio-economische crisis alle Macedoniërs heeft getroffen, zonder onderscheid naar etnie en dat niet is aangetoond dat de zoon van de verzoekende partij omwille van zijn etnische origine niet over dezelfde rechten zou beschikken als andere Macedonische burgers met dezelfde handicap. De verzoekende partij gaat *in concreto* niet in op deze motieven, zodat ze, pertinent als ze zijn bij het beoordelen van de asielaanvraag en gegrond op het administratief dossier, kunnen worden bijgetreden.

De verzoekende partij lijkt het in deze beroepsprocedure over een andere boeg te willen gooien, in die zin dat het niet haar origine is, noch die van haar zoon die aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade, maar de schending van de sociale rechten van de zoon, die ernstige medische problemen heeft. Daarbij blijken de prijsreglementering van de medicatie –verzoekende partij heeft steeds verklaard dat haar zoon toegang kreeg tot de medische zorgen, zodat op dat vlak geen probleem is aangetoond- en de financiële problemen die daaruit zouden ontstaan zijn, het doorslaggevend element. Daarmee toont zij evenwel nog steeds geen nexus aan met de Vluchtelingenconventie : zij maakt immers op geen enkel moment aannemelijk dat de wet over de patiëntenrechten van 2008 waar de verzoekende partij naar verwijst, en die de aanleiding was voor haar huidige problemen, een discriminatie inhoudt ten aanzien van personen met ernstige gezondheidsproblemen en die totaal arbeidsongeschikt zijn. Dienaangaande moet immers worden gewezen op het feit dat reeds in de bestreden beslissing werd gesteld dat waar zij aanhaalde dat sinds enige tijd de gedeeltelijke terugbetaling van de medicijnen van haar zoon werd gestaakt, uit niets is gebleken dat het om een discriminatoire maatregel zou gaan die niet een loutere toepassing is van een gewijzigde regelgeving die elke Macedonische burger treft en dat daar in het verzoekschrift geen concrete andersluidende argumenten tegenover worden gesteld. Voorts kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling, na lezing van het verslag van gehoor, dat de verzoekende partij zich nooit verder is gaan informeren over welke soort hulp zij allemaal zou kunnen krijgen omwille van de problemen van haar zoon, noch bij de ombudsman, noch bij politieke of andere organisaties, noch bij ngo's (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 3, p 7), zodat niet is aangetoond dat de verzoekende partij voor haar zoon niet meer hulp zou kunnen krijgen en zou worden beschermd tegen wat zij meent te beschouwen als een daad van vervolging. Derhalve is niet aangetoond dat de huidige financiële

situatie van de verzoekende partij ingevolge van de gezondheidstoestand van haar zoon zouden kunnen worden beschouwd als zijnde het gevolg van een discriminerende maatregel die zou kunnen worden beschouwd als een daad van vervolging omwille van één van de redenen opgesomd in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, moeten overigens alle omstandigheden in overweging worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening - zo dat al zou zijn aangetoond, quod non - houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie immers van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Daarbij ligt de bewijslast in beginsel bij de verzoekende partij, die *in casu* in gebreke blijft. Zij heeft dan ook geenszins aangetoond dat de verwerende partij haar ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

2.2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat, niettegenstaande het gegeven dat artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552), dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat de subsidiaire bescherming in het algemeen betreft, moet echter worden gewezen op artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit deze bepalingen blijkt dat is uitgesloten van de subsidiaire bescherming diegene die een beroep kan doen op artikel 9ter. Eén en ander blijkt overigens ook uit de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat voor de beoordeling van de medische elementen een aanvraag moet worden ingediend zoals voorzien in artikel 9ter bij de minister of zijn gemachtigde -en dus niet bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat terzake geen bevoegdheid heeft- teneinde een machtiging tot verblijf in het Rijk te bekomen. Ten aanzien van het desbetreffende motief in de bestreden beslissing brengt de verzoekende partij geen concrete argumenten bij die aannemelijk zouden maken dat de verwerende partij daar op een niet legitieme wijze over zou hebben geoordeeld. Zij heeft alleszins niet aangetoond dat zij in weerwil van hetgeen voorafgaat toch aanspraak zou kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS